Ons verblijf in Arapoti, Brazilë

zondag 1 september 2019

Vandaag heb ik nog een avonddienst in de Kruiskerk in Burgum. Zo vlak voor ons vertrek is misschien minder verstandig, maar, omdat het een Taizédienst is, wil ik die niet aan mij voorbij laten gaan. Sinds kort hebben we de Taizédiensten weer nieuw leven ingeblazen. Met het Taizékruis, de lichtjes en de bruine kleden halen we steeds meer de sfeer binnen, zoals die in Taizé ook is. Het is een bijzondere dienst geworden, waarin vierstemming is gezongen. Misschien ook een idee een Taizédienst in Arapoti te organiseren?

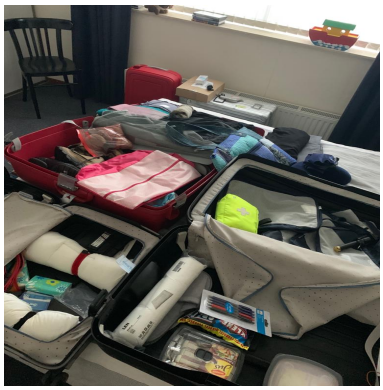

Thuisgekomen vinden we onze koffers half ingepakt op de logeerkamer, een rommeltje dus. Gelukkig zijn Henk en ik mensen van de 'lijstjes'. Dat zal maandag vast goedkomen.

dinsdag, 3 september 2019

Rond twaalf uur in de middag zijn we vertrokken richting Schiphol. Voor we naar Brazilië vliegen, overnachten we in hotel Van der Valk bij Schiphol. Wij vinden het prettig een dag voor ons vertrek thuis de deur achter ons in het slot getrokken te hebben. Het geeft een goed gevoel in alle rust ons huis te kunnen achterlaten. 's Avonds zijn we nog naar Haarlem gereden om daar met het gezin van Fagja en Hielco de dag af te sluiten met een barbecue. Gezellig!

De volgende morgen nemen we afscheid van Karloo die op weg naar zijn werk nog even langs Schiphol rijdt. We drinken er samen koffie. Fijn, elkaar zo nog even te ontmoeten. Voor onze vijf kleinkinderen hebben we een hanger van een 'toekan' voor de rugzak gekocht. Pake en beppe gaan naar Brazilië, het land van de toekans.

woensdag, 4 september 2019

Om 7.15 staan we klaar voor de shuttlebus die ons naar de luchthaven brengt. Wij zijn niet de enigen. Ik hoor mensen praten over de stakingen die het KLM-personeel die ochtend van plan zijn uit te voeren. De verwarring is of het om de Europese of om de intercontinentale vluchten zal gaan. Ook hoor ik mensen zeggen dat het de catering is die van plan is de vliegtuigen niet van maaltijden te voorzien. Vliegtuigen zullen niet vertrekken zonder dat er maaltijden aan boord zijn. Verwarring dus. Eenmaal op Schiphol hebben wij een andere zorg. Onze koffers worden afgegeven met de boodschap van het KLM-personeel: "Jullie koffers worden direct doorgestuurd naar Curitiba". Omdat we weten dat dit nog nooit het geval is geweest, vragen we het bij de incheck van een extra koffer opnieuw. Het antwoord is een overtuigend: "Ja, daar kunt u op vertrouwen!"

Toch zit het ons niet lekker. We besluiten het voor de landing in Sao Paulo aan een steward en een stewardess te vragen. De verwarring is compleet, als we halverwege de vlucht krijgen te horen dat de helft van de koffers niet is meegekomen. "Voor wie dit het geval is, ontvangt u hierbij, namens de KLM, een welgemeend excuus!"

Henk en ik besluiten om bij aankomst toch maar naar de bagageband te gaan. En ja hoor, onze drie koffers komen ons tegemoet rollen. Deze koffers zijn dus wel meegekomen, maar niet doorgestuurd naar Curitiba. Foutje van de KLM?
Was dat maar het enige… We missen nu wel de aansluiting naar Curitiba! In anderhalf uur kun je nooit èn door de douane, èn je koffers van de band halen, èn naar een andere terminal lopen, en dan ook nog eens opnieuw de koffers inchecken, voordat we zelf naar de vertrekbalie kunnen gaan. Wij weten uit ervaring al dat dit onmogelijk is, maar het KLM-personeel heeft ons met klem verzekerd dat dit wèl mogelijk is. “Als u een latere vlucht wilt, dan moet u bijbetalen,” zei men ons toen we voor de zekerheid een week voor ons vertrek nog verhaal gingen halen bij KLM. KLM, dit kan toch niet waar zijn, júllie hebben ons deze vlucht toch zo aangeboden? Na veel gehol en gevlieg van terminal 3 naar terminal 2 en terug naar de ticket office, krijgen we uiteindelijk een nieuwe vlucht met Latam-Airways aangeboden in plaats van met GOL, waarmee we hebben geboekt. Nou ja, we komen uiteindelijk rond 22.00 uur Braziliaanse tijd aan (dat is 03.00 uur Nederlandse tijd).

In Curituba staat Harmina Berendsen ons op te wachten. Haar hartelijke ontvangst maakt voor ons alles goed. We zijn naar het AIR-Hotel gereden en hebben in de lobby samen nog een wijntje gedronken. Ons verblijf in Brasil is begonnen!

donderdag, 5 september 2019

Brrr... wat een kou! Mijn Iphone geeft negen graden aan. Nergens hebben ze hier verwarming, zelfs in het AIR-Hotel niet. De gasten zitten er met wollen jassen aan het ontbijt.
Zo rond half tien vertrekken we richting Arapoti. Ik kan maar aan één ding denken: wat mis ik mijn grijs, wollen vest. En ik heb voor ons vertrek nog wel zo getwijfeld of ik dat wel of niet mee zou nemen. Nee dus!

Rond twaalf uur gebruiken we nog een warme maaltijd in een Posto, een benzinestation met restaurant. In deze eetgelegenheden is het de gewoonte om de maaltijd op gewicht af te rekenen. Je schept zelf op en aan het eind van het buffet staat een weegschaal die aangeeft wat je moet betalen. Ook in de Posto is het brrrr..... koud. De obers denken ons blij te kunnen maken met hete, sterke, zwarte koffie. Het eten is er gostoso (heerlijk), maar sterke koffie erbij? Nee, doe maar niet!
Rond drie uur in de middag komen we bij ons huis aan. Deze keer is het een dubbele woning op een park waar de huizen bestemd zijn voor mensen die hulp nodig hebben. Je zou denken dat er in Arapoti geen mensen zijn die hulp nodig zijn, want de woningen hebben al een aantal jaren leeg gestaan. Voor ons is dit een prima plek: gerieflijk en een prachtig uitzicht.

Binnen no-time hebben we onze koffers uitgepakt en ligt alles in de kasten. Dan is het wachten op de kerkenraad. Die heeft de gewoonte de Hollandse pastor met partner nog dezelfde dag welkom te

heten. Ze komen met grote thermoskannen thee en koffie, warme melk en eigen gebakken cake, koek en koekjes. Nu weten we het weer: we zijn hier in Brazilië. Daar kan de gastvrouw op de stoel blijven zitten, want iedereen voorziet zichzelf van koffie, thee en koek. Wat overblijft, komt in plastic bakjes en wordt bij ons in de koelkast gestopt. En dan te bedenken dat de koelkast al vol staat. Net als in 2015 is het ook nu weer een warm welkom.

zaterdag, 7 september 2019

Vandaag is het onafhankelijkheidsdag in Brasil. Dat betekent dat iedereen een vrije dag heeft. Scholen, clubs, volwassenonderwijs, verenigingen, enz. enz. zijn uitgenodigd op deze dag herkenbaar als groep in de optocht mee te lopen. Natuurlijk laten wij ons daar ook even zien en staan we tussen de Brazilianen langs de kant te zwaaien. Sommigen herkennen ons. Gezellig!
’s Middags zijn we met Lute en Wietske naar een slavenbegraafplaats gereden. Deze ligt zo’n 20 km buiten Arapoti. Echt bijzonder, omdat ik van plan ben morgen in mijn preek het Griekse woord ‘doulos’ (slaaf) aan de orde te stellen.